

[Aaga Fogh.]

det sådan, at jeg selvfølgelig aldrig kan have noget imod, at de danske arbejdere tjener godt. Jeg synes, det er glædeligt, hver gang jeg ser de danske arbejdere komme kørende i deres motorkøretøjer til arbejdspladsen. Men jeg vil gerne sige til navnlig arbejdernes ledere, at når det er lykkedes for jer at skaffe jeres folk sådanne vilkår, så har I samtidig fået en forpligtelse til at sørge for, at de deltager i landets opsparring. Hvis det ikke gennemføres, så må folketinget desværre gøre sin forbandede pligt, om jeg så må sige, og pålægge dem tvang.

Jeg er principielt ikke tilhænger af tvang. Min erfaring gennem et langt liv er, at når man har vist tillid, så bliver man næsten aldrig skuffet, og jeg gad egentlig vide, hvordan det ville gå, hvis vi nu herfra sagde til arbejdernes ledere, til tjenestemændenes ledere — skal vi give det en bestemt adresse, så det ærede medlem hr. Hans Rasmussen og andre og overlærer Stinus Nielsen og de dér —: nu er det jeres opgave at lære de danske arbejdere og de danske tjenestemænd at spare; hvis I ikke gør det, og det ret omgående, så vil vi i løbet af forholdsvis kort tid være nødt til at gennemføre meget drastiske foranstaltninger. Lad os gøre forsøget. Lad os prøve på at vove nogle hundrede millioner kroner i valutakassen i løbet af sommeren, og hvis de så ikke er gået ind på en fornuftig ordning — de, der har sikret sig de store lønstigninger — er det tiden til at gribe ind.

Hvad er det, der fremmer interessen for at spare? Vi har erfaringerne. Det fremmer interesse for at spare, hvis man har eget hus. Hvorfor gør vi ikke noget mere for, at arbejdere og funktionærer her i København kan købe de lejekaserner, de bor i? Jeg ved helt sikkert, at indtil 20 pct. opnår ejerne i rente, og så er de herrer over deres egen bolig. Hvorfor gennemfører vi ikke en ordning, så der simpelt hen er forkøbsret for lejerne, når en boligkarré udbydes til salg, så de kan få lejlighed til at byde sig ind? Hvis ikke de har de nødvendige penge til udbetaling, må vi skaffe dem dem på rimelige vilkår til hurtig afbetaling. Det er et godt grundlag for opsparring. Jeg føjer for øvrigt til, at det nemmeste og

måske det sikreste er at interessere sig for obligationer. Selv førsteprioritetsobligationer giver i dag mellem 7 og 8 pct. i rente. Der er nogle, også nogle blade, der stadig væk dyrker den teori, at det ikke kan betale sig at spare op. Jeg mener, det er bundforkert. Det kan betale sig. Og det bør folk have at vide.

En anden ting, der animerer til opsparring, er folks interesse i at sikre deres alderdom, deres ældre år, hvis ikke vi på forhånd tager interessen fra dem. Det har vi gjort i stor udstrækning ved at gennemføre den bestemmelse, at når folk har en vis indkomst, så nedskærer man deres folkepension. Hvorfor i alverden straffer vi dem, der har gjort noget for at spare? Det har man også gjort ved at gennemføre en pensionsordning for vore tjenestemænd, der afgjort er af en sådan karakter og med pensioner af en sådan størrelse, at de ikke har nogen som helst interesse i at spare op for at sikre deres alderdom. Lad os derfor overveje, om vi ikke skulle gennemføre den samme pension for alle, uanset om de er arbejdsmænd eller generaler. Så fik de den samme pension, et beløb, som de netop kunne leve af. Ville de have det bedre, måtte de selv sørge for at spare op. Jeg føjer til, at de embedsmænd, vi har i dag, der juridisk er ansat på de gældende vilkår, må man selvfølgelig affinde sig med på den ene eller den anden måde.

Må jeg så sige et par ord om de udgifter, der ikke er omtalt. Den højtærede statsminister sagde i sin svartale i sidste uge, at vi stod over for store udgifter, og den højtærede statsminister nævnte ganske særlig udgiftsstigninger for militæret. Jeg havde ventet, at der var blevet sagt et par ord om landbruget. Jeg tror, vi står over for en periode, hvor vi nødvendigvis må foretage os det ene eller det andet over for landbruget. Hvad jeg ønsker på det område, er, at landbruget får højere hjemmemarkedspriser, ikke direkte statstilskud, men højere hjemmemarkedspriser. Dernæst tror jeg, at det vil være nødvendigt og fremkommeligt at støtte pengeinstitutterne, når de finder det forsvarligt at give henstand med renter og afdrag til visse landmænd, og endelig tror jeg, det vil være helt nødvendigt, at vi hjælper alle, der gennem årene har vist, at de ikke kan være landmænd, over i andet erhverv. Det vil være en kæmpefordel for